

vrij, geheel hart, geheel gevoel te wezen om waarlijk gelukkig te zijn. Haar boezem was dan ook voor wat gemeene naturen liefde noemen, gesloten en het eenige wat haar nog wenschelijk scheen, was het bezit van een vriend, een deugdzaam lotgenoot, onder wiens geleide zij deze voor haar zoo eenzame wereld doorwandelen kon, op wiens arm rustende geen zegening ongemerkt over haar hoofd zou waaien. De gastheer grinnikte zachtjes terzijde; hij meende mevrouw Noordhuijs te kennen en betwijfelde of zij zich op den duur met het sentimenteele dieet des heeren Feith zou kunnen tevreden stellen. Blijleven echter hield zich, of hij de zaak hoogst ernstig opvatte; met zijn plooibaren geest stemde hij zijne snaar onmiddellijk op den toon van die zijner schoone buurvrouw; ook hij zou geen hooger genot kennen dan de Eduard eener Julia te zijn en zoo hij steeds tegen eene echtverbintenis had opgezien, was het omdat bij de meeste huwelijken op den voorgrond stond eene zondige dartelheid, welker ongeregelde driften zich den teugel op eene dusdanige wijze plachten te vieren, dat de stem van het gevoel zich in dat woest geruisch niet onderscheidenlijk kon doen hooren. Hij haalde daarbij, met een zoo strak mogelijk gezicht, twee regels van Hooft aan, die hem, hij wist zelf niet hoe, in het geheugen waren blijven hangen:

Het lijfomhelzen moet bij 't zielvermengen zwichten;
Voor overst ken ik liefd', acht mins vermogen kleen.

Zoo speelden beiden eene rol, elkander trachtend te bedriegen en ieder voor zich meenend dat de ander dupe was. Maar de dokter achtte het wenschelijk aan deze ongezonde beschouwingen een eind te maken; volgens hem waren de verhalen van Feith een langzaam werkend vergif en moest men liever de boeken der dames Wolff en Deeken lezen, *Sara Burgerhart*, waarvan ten vorige jare al een derde druk was verschenen, of *Willem Leevend*. Hij oordeelde het alleen jammer dat die boeken met het oog op enkele daarin voorkomende gedeelten, de tooneelen met den heer R., de uitlatingen van Jambres en andere, minder voor jonge meisjes geschikt waren, hetgeen hem echter door juffrouw Doorzicht betwist werd; immers, waren de jonge meisjes onbedorven, dan zouden zij ook door die gewaagde tafereelen geen nadeel lijden; waren zij het niet, dan zou ook de onthouding ervan niet baten. Mevrouw van Arken had met al dat nieuwerwetsche tuig weinig op; zij was nog van den ouden stempel en las bijna niet; het eenige boek, dat zij nog wel eens inkeek, was uit het Duitsch vertaald en heette *Sophia's reizen van Memel naar Saksen*. Dàt was een overheerlijk boek; men kon zich nauwelijks in eene omstandigheid plaatsen, of men vond daarin iets nuttigs er over aangeetekend. De jonge meisjes, die over literatuur hoorden praten, wilden ook een steentje aandragen en kwamen voor den dag, Mientje met *De geest van Fan Tamboer*, Leentje met de *Aangename tijdkorting voor het jufferschap, ofte nieuwe wijze om het horoscoop van den man en de vrouw te trekken door middel van zes-en-dertig speelkaarten*. De laatste, die bij haar druk saletbezoek nogal het een en ander opving, voegde erbij, dat men eigenlijk in het Hollandsch,